

הכיתה האבודה

לפני כארבעה חודשים נתגלתה ע"י עולים חדשים מתושבי שיכון קורדאני במפרץ חיפה ערמת שלדים השלדים זה על גבי זה בבור גדול. השלדים נמצאו במצב של התפוררות גמורה, כי היותם קבורים בשטחיות, גלויים לרוי חות הים ומכוסים בשכבת חול דקיקה. מכיון שהמקום קרוב למחנה צ"באי בריטי לשעבר נתעוררה מיד ההשערה שאלה גופות 12 חברי פלוגת החבלנים שלא חזרו לפני למעלה משלוש שנים מפיצוי גשר איזוב (כידוע נמצאו אז רק גופות יחיעים וייץ ז"ל ולוחם נוסף). ההשערה לא ניתנה להלכה, כי המומחה שבדק את השלדים לא יכול היה לקבוע את מספר הגופות לרגל מצב התפוררותם.

נקודת האחיזה היחידה נמצאה בד"ריו של יצחק פוינטו, חבר "שער העמקים", לשעבר מאסירי ההגנה בעכו. הוא סיפר כי החובש הראשי של כלא עכו סיפר בשעתו שנקרא ע"י הבריטים למחנה שלהם כדי לחבוש קבוצה של יהודים פצועים. התקופה שציינו או ה"ערבי התאימה בערך להיעלם של ה-12. אפשר היה לשער שערבי זה (שעור הרבה לאסירים היהודים) היה האחרון שראה את חברי "הכיתה האבודה" בחיים.

לאחר חקירה ממושכת בקרב ערביי החיסכה של עכו עלה עתה בידי סופר "העולם הזה" בחיפה לגלות את עקבו תיו של אותו חובש "ערבי", שאינו אלא ארמני בשם פאריס אוהאנס מרדריס. אולם דבריו לא האירו את הפישה.

"הייתי יכול לאמר שאני זוכר ולשקר לשם רווח פרטי", אומר פאריס, "אפשר שהיו הופכים אותי לאדם חשוב, אך האמת היא שאינני זוכר. מעולם לא נקראתי לחבוש פצועים יהודיים כי מחנה צבאי בריטי. רק פעם אחת נקראתי לחבוש יהודים פצועים: היה זה בתחנת המשטרה, בליל פריצת סוהר עכו ע"י אצ"ל". כך מכחיש פאריס בפרוש את דברי יצחק פוינטו.

אגב, במשך 15 שנות עבודתו סיכן פאריס לא פעם את עצמו כדי לעזור לאסירים יהודים. הוא לא הפלה בין אנשי ההגנה, אצ"ל ולח"י. "שאלו את שמואלביץ, את שיינ ואת סבוראי, ויספרו לכם מיהו פאריס". הוא עשה זאת, לדבריו, מפני שהוא ארמני. "חייב מעוט אחד לעזור למשנהו". אלא שפאריס לא זכה לתודה. אין ניתן לו רשיון לצאת את חדרו הצר בנצרת, ו"לעבור לביתו בעכו. זכרון היהודים קצר וחלש..." הוא נאנח.

בינתיים נשארה תעלומת "הכיתה האבודה" לוטה מסתורין כשהיתה.

תודת הגולדת

על אף פעולתו המסורה של אגף השיקום, הרי מתוך 2400 נכי מלחמת השחרור בעלי אחוז נכות למעלה מ-10% 800 מחכים עדיין לשיקומם.

מחצית ממספר הנכים ששוקמו על ידי אגף השיקום עוזבים כיום את עבר דתם בגלל יחס גרוע ואילו מספר גדול של נכים ששוקמו "שקום כלכלי" (ח) נות ירקות, קיוסקים וכו') סוגרים את עסקיהם מחוסר הרכה מספקת בנהול חנויות ובעיקר בגלל הקשיים בתנאי המסחר.

מעשה בבנק יודע שדרש מנכה, ש"נאלצו לקבלו לעבודה (בתוקף המכסה) לחתום על הצהרה כדלקמן: שלא לדרוש העלאת שכר, שלא יבוא בתביעות

במקרה שיפוטה, שלא ידרוש דמי חופ"שה ומחלה ו...שיסכים לעבוד בשכר של לירה אחת ליום. (אגב, הפקיד ע"ס בנהגה חשבונות ויודע שפות).

מקרה דומה אירע גם בחברת ביטוח תל-אביבית.

מעשה בקטוע-רגל שנעדר במשך שנה ורבע 83 יום מעבודתו במשרד ממשלתי. בקשו לפטרו ורק אחר מו"מ הסכימו לשלחו לבדיקה רפואית ואמנם הרופא אישר מיד כי יש סבה מספקת להעדרו מהעבודה (בגלל שפשוף במקום הקטיעה. הגורם לפצעים).

אך נכה זה עזב את עבודתו בגלל עלבון צורב זה.

דראמה בצל גזרהדין

וויד יעקובוביץ, הנאשם ברצח דניאל פקטורי, שמשפטו נערך מזה חודשים רבים בבית"ד המחוזי בת"א, הכריז "חרם" על בית המשפט, אינו משתתף בדיונים כשהוא עומד בודד, ללא סניגור, מול החוק האובייקטיבי. בשולי הדרימה הגדולה של פשע גן מאיר, הח"דה מזה חודשיים להתחולל דרמה אחת לגמרי: הנאשם ברצח נלחם בכל הדרכים למען לא ימשך משפטו בלי סניגורו. עו"ד בן ימיני, שליידו מסר

יעקובוביץ את גורלו. בהיותו בחיפה נפל העורך דין למשכב, ומצבו ער"דנו רציני ואין סיכויים שיוכל לעמוד בבית"ד בימים הקרובים. משום כך ביקש הנאשם שמשפטו יידחה ("אפילו אם אצטרך לשבת עוד שנה אחכה עד שבן-ימיני יבריא") אולם בית המשפט החליט שלא יוכל לדחות את המשפט, והציע לנאשם עורך דין אחר. יע"קובוביץ סירב ולבסוף הסכים לשותפו של סניגורו, אך בשבוע שעבר ביטל לפתע את יפיו הכוח והכריז כי "רק בן-ימיני הוא אשר יכול להגן עלי". הקטיגוריה דרשה בכל תוקף שהמש"ט ימשך (הגם שבמשפט נגד העתון הקומוניסטי "קול העם", שאף בו משמש בן-ימיני סניגור, לא התנגדה התביעה לדחייה, עד אשר יבריא בן-ימיני). "צדק, צדק אני דורש!" צעק יעקובוביץ והתפרץ בבכי. אחר כך ניסה לשלוח יד בנפשו (אולי מתוך חשבון שתהליך הבראתו יארך כמה חודשים ובי"נתיים יבריא גם בן-ימיני), לרוע מזלו הובא למחרת לבית הדין חבוש בשתי ידיו (הוא נסה לחתוך את הורידים) ואז הכריז מר יעקובוביץ שביית רעב. "לא אפסיקה עד שיבוא בן ימיני", אמר. וכאשר גם זה לא עזר ובית המשפט המשיך בדיונים החל יעקובוביץ להשי"תולל, שבר את תא הנאשמים והיה צורך להוציאו בכוח מהאולם. מאז נמ"שך המשפט לא רק בלי סניגור, אלא גם בהעדרו של הנאשם (הגם שקולו נשמע לפרקים בוקע מהחדר הסמוך "אינני מוצא צדק"). המצב הגיע לשיא

כמעט ברצינות טפול מודרני

ההתקפה בקוריאה אינה באה אלא למשש את הדופק. (מן הפרשנות של אחת תחנות הרדיו)

החולה הצעק במכאוב נאנק ונדליו מתפתלות מני אפק עד אפק ומפיע רופא משפם ויפה ואומר: "תן לי רק למשש את הדפק"

החולה סח: "אני במקצת שמרני רצוני בתרופות של זקנתי הפלה" אף הדוקטור אומר: "אל תיראה חב"ר, טפולי המודרני ממש נפלא"

הוא מתחיל בטפול ולוחש: "אל תרצד". ומצמיד לו שורה של ראדארים ליד ומסיף בחיוף: "את הפה אגא פתח" ותוחב לו בלוצ קנה של תותח.

ומלשף את מצחו ופושט את גנדי ומחליק לו בטנקים כבדים על הגב.

והיות ולכל זאת יש גם צרך באור מרסס קצת בשטח מתוך להכיר ומכריו לבסוף: "המצב כאן תקין דרושה רק וריקה של אטום-פצצלין"

גם אני גם אתם לא נתמה קיותר אם בסוף הרפוי החולה יתפג"ר.

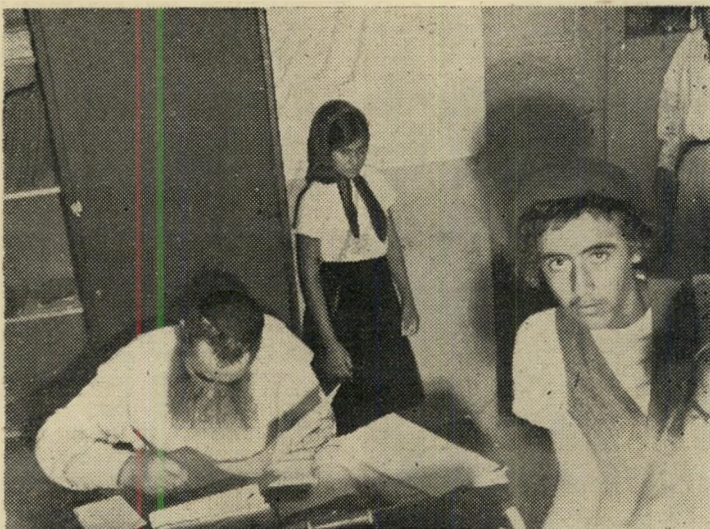
ישעיהו לוט

כאשר בית הדין "מסר" לידו של הג"אשם עצמו את הזכות להגן על עצמו, כדי שיוכל להתכונן לנאום הסניגוריה והגיש לו את הפרטיכל של המשפט, (הנאשם אינו יודע קרוא עברית).

כל אלה חסכו, בסופו של דבר, לבית הדין מספר ניכר של שעות, כי יש להניח שנאום הסניגוריה של מר בן-ימיני היה כעשרים שעה. עתה אפשר לצפות לפסק הדין במשפט מסו"בן זה מסביב לפרשת גן מאיר בסוף השבוע הבא או בהתחלת השבוע שאח"ריו.

נישואין של בנות 8

בשבוע שעבר החזירה המדינה את החופש לארבע נפשות צעירות. ארבעת המקרים של נשואי בוסר, שהובאו ל-בירור במחנה העולים בנתניה (ונס"תיימו בגטים) הם כשלעצמם נושא ל-רומן על חיים המזכירים את ימי הבי"ניים, אולם שבילנו הרי הם יותר מזה: הללו באים כתקדים ומבוא גם יחד לשורה ארוכה של מקרים, שעוד יו"באו עד שיושם קץ לברבריות הזאת של נשואי ילדים. הצעירה בין "הנשים" הנשואות הללו היתה מרים מושע, בת השמונה, שנמכרה על ידי אחיה ל"גבר" בן 15. שאינו יודע את טעם המשחק

מרים מושע, בת 8, ובעיה בן הי"א. "אני רוצה לבית"הספר ולא רוצה בבעל..."

"ג"ט" זכרנה מוזעם בת הי"א, האשה הפכה ילדה